

[Jørgen Jensen.]

vidtgående, men det kunne gennemføres her og nu, hvis man ville.

Det er i og for sig fantastisk, at den anden nat, da man gennemførte devalueringen, var der mange, der frygtede for, at det betød en reallønsnedgang, truede deres arbejdsplads, altså truede mennesker på brødet og på arbejdet, medens der var andre, der tjente ved den devaluering, fordi man bl. a. opretholder de muligheder, der ligger i belåningen af værdistigningerne på jord og fast ejendom.

Den socialdemokratiske ordfører taler om det spinkle flertal og siger, at man ikke ønsker at stemme sammen med kommunisterne, fordi man er så afgørende uenige med kommunisterne. Det er man åbenbart ikke med konservative eller venstre. Det er i og for sig meget interessant at høre, at et parti, som siger, at det er et arbejderparti og fortsat har et socialistisk perspektiv, er mere enig med de konservative og venstre, end det er med kommunisterne, også når det drejer sig om at gribe ind over for værdistigningerne på jord og fast ejendom. Jeg vil også erindre om det, som Thomas Nielsen udtalte sig om i går. Han sagde, at arbejderklassen og fagbevægelsen følte sig bedraget, fordi man pålagde dem at følge en hensigts erklæring, bl. a. med løfter om, at man ville gribe ind over for kapitalstigningerne på jord og fast ejendom. Det er man løbet fra, og man vil ikke samarbejde med kommunisterne.

Og så den argumentation, man lægger frem! Man siger, at kommunisterne støtter beskæftigelsesplanen, men ikke vil være med til afgiftsforhøjelserne og dermed skaffe penge til den. Nu er det blot sådan, at i regeringens egen beskæftigelsesplan, den første, man lagde frem, sagde man, at den var selvfinansierende, ja, man sagde oven i købet, at de 43.000 arbejdspladser, man kunne skaffe til 1980, ville betyde en forbedring af landets økonomi, ikke nogen udgift. Derfor er det uhyrligt her at sige, at kommunisterne ikke vil være med til at skaffe penge til beskæftigelsesplanen, når man selv i argumentationen har sagt, at den ingen penge koster, at den tværtimod vil give overskud, fordi man sparer arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi man skaber værdier ved at sætte arbejde i gang.

Så er det heller ikke rigtigt, at vi ikke vil være med til, hvis vi skal løse de økonomi-

ske problemer, at tage penge ind. Vi har blot sagt, at de må tages et andet sted. Vi er uenige om, hvor de skal tages fra. Det er en kendsgerning, at man gennem hele krisen har forsøgt at bilde arbejderklassen ind, at man førte indkomspolitik, men det var lønpolitik, og arbejderklassen har måttet betale sin store andel af det, som man siger der skal kræves ind under krisen. Det har man gjort, og det var vi også inde på i går omkring dyrtidsreguleringen. Det, vi har sagt, er, at det ikke mere er denne gruppe mennesker, der skal beskattes, det er andre, der skal beskattes, og vi har peget på, at der kunne tages penge ved en ændring af skatten, sådan at de stærkeste skuldre kom til at bære en større byrde. Vi vil godt understrege endnu en gang, at man ikke kan pålægge den brede del af befolkningen yderligere beskatning, hvis ikke man har vilje til at gribe ind over for den spekulation, som finder sted i de værdier, der skabes på grundlag af den aktivitet, som udføres af det arbejdende folk.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige nogle ord om det lovforslag, nr. L 210, der drejer sig om fastsættelse af udskrivningsprocent, af personfradrag og af skattegrænsen for skatteåret 1978.

Jeg kan give princippet tilslutning til, både at vi udskriver med 90 pct., og at vi forhøjer personfradraget og skalagrænserne, idet jeg går ud fra, at hvis vi finder ud af at give en socialt bedre afbalanceret kompensation for momsforhøjelsen, så kan det få følger, og der kan fremsættes ændringsforslag mellem anden og tredje behandling af dette lovforslag.

Måtte jeg sige om det ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet til dette lovforslag om en ændring af personfradraget, at vi som bekendt har to slags fradrag i vores skatte-lovgivning. Vi har fradrag, der virker helt modsat de ideer, som vi i øvrigt har om, hvordan vi skal behandle folk i dette land, nemlig de fradrag, som den enkelte kan foretage i sin skat. Lad mig tage en illustration her. Hvis vi forhøjer standardfradraget på et hus, som der har været talt om, fra 2.000 til 6.000 kr., så vil det betyde, at jeg får 4.000 kr. til at anskaffe mine dobbelte vinduer, medens en ufaglært arbejder får 2.500 kr. i tilskud til den samme udgift på 6.000 kr. til at anskaffe dobbelte vinduer. Det er fuldstændig asocialt, og det må afvises af det nuværende folketing.